

Роздуми публіциста

Відколи існує журналістика – відтоді триває дискусія про її суспільну роль, сутність її духовно-прикладного характеру, складові журналістського професіоналізму, творчу майстерність, свободу слова і відповідальність журналістів за результати праці. Нинішнє загострення дискусії в Україні пов'язане з двома найголовнішими явищами: глобалізацією, яка не є ідеологічно нейтральною, бо з певними позитивними процесами призводить до нівеляції унікальних національних реалій, та інформаційно-психологічною і військовою агресією Російської Федерації проти України.

Московські рашисти, які увібрали у себе шовінізм, нацизм, фашизм, більшовизм, переважна маса росіян розуміють, що без України (з її територією, природними ресурсами та людським потенціалом) будь-які спроби Росії відновити свій імперський статус є безперспективними. Тому розв'язали проти України гібридну війну, в якій домінують три ключові імперативи: 1) протидія інтеграційній політиці України в західному напрямку, оскільки її членство в НАТО та ЄС роблять саму ідею відродження російської (під машкарою євразійської)

неоімперії нездійсненою; 2) викоринення всього українського в межах і поза межами Росії; 3) створення і постійне підтримання в Україні стану керованого хаосу та провокування сепаратистських рухів.

Розмірковуючи про внутрішнього агресора – «п'яту колону», Ліна Костенко, якій 19 березня цього року виповнилось 90 років, написала: «Я ніколи не дозволяла собі думати, що в Україні є п'ята колона. Але ж вона вже йде потопом по моїй душі! Раніше ж принаймні ненависть до українців хоч якось камуфлювалася, а тепер тебе просто готові знищити: «Хотелі свою незалежність? Вот вам!» Виїли Україну зсередини, як лисиця бік у спартанця, ще й дивуються – чого ж вона така скособочена? Чого кульгає у Європу, тримаючись за скривавлений бік? Всі обгризуть, як піраньї, і сипонуть врозтіч. Від України залишиться тільки скелет».

Таким «скелетом», знеособленим суспільством з «вимкнутою національною свідомістю, «національними туманами» (Улас Самчук) легко управляти за допомогою маніпулятивної пропаганди через традиційні та найновіші комунікаційні

системи (Інстаграм, Твіттер, популярські відеозвернення («відосики»), блоги, Фейсбук тощо). Щоби відродити розірваний московськими колонізаторами зв'язок українських поколінь, спадкоємність і цілісність історичного процесу, засоби масової інформації, соціальні мережі мають давати читачам, глядачам і слухачам інтелектуально-моральну поживу з питань історіографії, геополітики, економіки, культури, розуміння, що тільки на засадах історичної правди можна будувати нинішнє національно одухотворене життєве середовище, конструюючи у свідомості українців реальні перспективи розвитку української України. [5 стор.](#)

Із професійним святом вас, журналісти Львівщини!

Термін «журналістика» походить від французького «Jornal», що означає «щоденник», і має не лише античні, давньогрецькі чи давньоримські медійні паростки, але й українські. Перші рукописні листки з найцікавішими повідомленнями продавались у Римі та Венеції за дрібну монету «газетту». 30 травня 1631 р. в Парижі вийшов перший номер друкованої газети, а 9 липня 1749 р. вперше в Україні – у Львові з'явилася газета «Kurjer Lwowski» польською мовою. Впродовж 1776 р. французькою видавалась перша в Україні газета, що відповідала нинішнім уявленням про періодичні видання, – «Gazette de Leopol». З 1811 і до 1939-го років виходить найтриваліше періодичне видання України – «Львівська газета». Як впливовий соціальний інструмент преса сформувалась під титулом «четверта влада».

25 травня 1994 р. на підтримку делегатів 1 Всеукраїнського з'їзду редакторів газет і журналістів Указом президента України Леоніда Кравчука встановлено День журналіста України. За дату святкування визначено день прийняття Спільки журналістів України до Міжнародної федерації у 1992 р.

